

Ιερέας Ιωάννης Ματωνάκης, ο ελεήμων υπηρέτης του Θεού (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

Με μεγάλη μας χαρά ξεκινούμε σήμερα την τμηματική ανάρτηση της βιογραφίας ενός αγιασμένου Ιερέα ο οποίος έζησε στο χωρίο Γεράνι του Δήμου Πλατανιά του Νομού Χανίων Κρήτης (1852-1911), του πολιού π. Ιωάννη Ματωνάκη. Πρόκειται για το βιβλίο «Ιερέας Ιωάννης Ματωνάκης, ο ελεήμων υπηρέτης του Θεού» (2014), το οποίο συνέγραψε ο δισέγγονός του, κ. Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά, και εκδόθηκε υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου.

Ιερέας Ιωάννης Ματωνάκης

Ο Ελεήμων Υπηρέτης του Θεού

Το εκκλήσάκι του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στο Μετόχι Ησυχάκη

Γεράνι, Χανίων 1852- 1911

Πρόλογος

Στα δυτικά του Νομού Χανίων, ανάμεσα στα καταγάλανα νερά του Κρητικού πελάγους και τις ρίζες των παρακείμενων, προς τα νότια λόφων, απλώνεται νωχελικά ένα από τα γραφικότερα χωριά του νομού: το Γεράνι. Είναι ένα ήσυχο, καταπράσινο χωριό με περιποιημένα, ασπρισμένα σπίτια και καλντερίμια. Αποτελείται από δυο μέρη: το παλιό ή Κάτω Γεράνι, χτισμένο δίπλα στο κύμα από

την εποχή των Ενετών, και το νέο ή Πάνω Γεράνι πιο ψηλά στο λόφο, στο οποίο άρχισαν να εγκαθίστανται μετά από κάποια χρόνια οι κάτοικοι φοβούμενοι τις επιδρομές των πειρατών στα παράλια.

Στα δρομάκια του, που ξεχειλίζουν από τα φαντασμαγορικά χρώματα των γερανιών και της μπουκαμβίλιας, και μοσχοβολούν γιασεμί και λεμονανθό, περπάτησε πριν πολλά - πολλά χρόνια ένας μοναδικός άνθρωπος, παράδειγμα πίστης και αφοσίωσης στο Θεό αλλά και αυταπάρνησης και αγάπης για τον άνθρωπο. Ήταν ο ιερέας της προσφοράς, ο πατήρ Ιωάννης Ματωνάκης, ο άκρως φιλόανθρωπος και ελεήμων υπηρέτης του Θεού.

Πρόσφατα συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από το θάνατό του και το βιβλίο αυτό είναι ένας ελάχιστος φόρος τιμής στη μνήμη του και στην ηθική παρακαταθήκη, που άφησε με το παράδειγμά του.

Τα όσα για το βίο του ευλαβέστατου αυτού κληρικού, διηγούνται οι απόγονοί του -εγγόνια και δισέγγονα- μαρτυρούν το μεγαλείο και τη δύναμη της ψυχής του καθώς και την ανυπέβλητη δύναμη με την οποία θωρακίζεται ο άνθρωπος ενάντια στα βάσανα και τις αντιξοότητες της ζωής, όταν η ψυχή του είναι γεμάτη από αγάπη, απλότητα και ταπεινοφροσύνη. Η βαθειά πίστη και η ανιδιοτελής αγάπη για το Θεό και το συνάνθρωπο δίνουν στον απλό άνθρωπο τη δυνατότητα, να ξεπεράσει τις όποιες δυσκολίες και να κάνει πράγματα που φαντάζουν ακατόρθωτα.

Η διδασκαλία του Χριστού πρεσβεύει αυτές ακριβώς τις αρχές: πίστη στο Θεό, αγάπη για τον πλησίον, προσφορά για όσους έχουν ανάγκη, ταπεινοφροσύνη και αυταπάρνηση. Την εφαρμογή των αρχών αυτών, και την αλήθεια όσων διακήρυξε και εφάρμοσε ο ίδιος ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, έκανε πράξη στη ζωή του ο ταπεινός παπά Γιάννης αποδεικνύοντας περίτρανα ότι όσοι έχουν τα χαρακτηριστικά αυτά εισακούονται από τον Ουρανό και ανταμείβονται και σ' αυτή και στην άλλη ζωή.

Η ζωή και η δράση του καλού αυτού Χριστιανού δεν πρέπει να λησμονηθεί. Είναι χρέος και ανάγκη να διατηρηθεί στη μνήμη όλων μας σαν ένα φωτεινό παράδειγμα προς μίμηση. Αν βρεθούν έστω και ελάχιστοι μιμητές τέτοιων λαμπρών ανθρώπων και κληρικών, τότε μπορούμε να ελπίζουμε σ' ένα καλύτερο αύριο για την ανθρωπότητα.

*Η μοναδική φωτογραφία του σεβαστού ιερέα
που σώζεται μέχρι σήμερα*

*Ο παπά Γιάννης τελεί το μυστήριο του γάμου
σ' ένα υπαίθριο "πλάτωμα" κοντά
στον ιερό ναό του Μιχαήλ Αρχαγγέλου στο Μετόχι Ησυχάκη
όπου είδε το προφητικό όραμα για το θάνατό του.
Λόγω του μικρού μεγέθους του ναού, τα μυστήρια
τελούνταν στην ύπαιθρο*

Η θαυμαστή κλήση του παπα-Γιάννη στην ιεροσύνη

Είναι απόγευμα Σαββάτου. Στην πανέμορφη, γεμάτη χρώματα Κρητική ύπαιθρο που ευωδιάζει από τα μύρια αρώματα του δειλινού που πλησιάζει, βασιλεύει γαλήνη και απέραντη ηρεμία. Είναι εκείνη η γλυκιά ώρα του δειλινού που η μέρα βαδίζει προς το τέλος της και η φύση ετοιμάζεται για ανάπαυση και ανασύνταξη δυνάμεων για την επόμενη μέρα.

Ο νεαρός Ιωάννης, κατά την προσφιλή του συνήθεια, βρίσκεται σ' ένα εξωκλήσι κοντά στο χωριό του και ανάβει τα καντήλια. Είναι βαθύτατα ευλαβικός νέος και κάθε Σάββατο, την ώρα του Εσπερινού έχει ορίσει ιερό καθήκον στον εαυτό του το άναμμα των καντηλιών στο μικρό αυτό εκκλησάκι της Παναγίας, το οποίο είχαν γκρεμίσει οι Τούρκοι όταν χτιζόταν και είχαν κρεμάσει τον ιερέα της ενορίας, τον παπά Νικόλαο Παπαδοκωνσταντάκη. Έχει μόλις ολοκληρώσει το έργο του και ετοιμάζεται να επιστρέψει στο σπίτι του στο Γεράνι.

Ξαφνικά ακούει άγριο ποδοβολητό και καλπασμό αλόγων καθώς και βάρβαρους αλαλαγμούς. Πλησιάζει δειλά-δειλά τη θύρα και κοιτάζει από μια χαραμάδα να δει, τι συμβαίνει. Βλέπει έντρομος μια ομάδα Τούρκων στρατιωτών, οι οποίοι κινούνται απειλητικά προς το εκκλησάκι, κραδαινώντας τα γιαταγάνια τους, απειλώντας με

θάνατο ό,τι βρεθεί στο δρόμο τους.

Είναι τα μαύρα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Οι Χριστιανοί λατρεύουν το Θεό και ασκούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα κρυφά, γιατί οι Τούρκοι τους καταδιώκουν με μανία. Πασχίζουν να ξεριζώσουν το Χριστιανικό στοιχείο και τη Χριστιανική πίστη, ώστε να μείνουν για πάντα μόνοι κυρίαρχοι της μαρτυρικής μεγαλονήσου Κρήτης.

[Συνεχίζεται]